

Kamu Kurumu Çalışanlarının Karar Verme Stilleri Ve Problem Çözme Becerileri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Yakup CULHA^{1A}, Hamdi PEPE^{1B}

¹ Düzce Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Spor Yöneticiliği Bölümü, Düzce, TÜRKİYE

Sorumlu Yazar: Yakup CULHA: e-mail: yakup.culha@gsb.gov.tr

Çıkar Çatışmaları: Yazar(lar)ın beyan edeceği herhangi bir çıkar çatışması yoktur.

Telif Hakkı ve Lisans: Dergide yayın yapan yazarlar, CC BY-NC 4.0 kapsamında lisanslanan çalışmalarının telif hakkını saklı tutar.

Etik Beyanı: Bu çalışmanın gerçekleştirilmesi ve yazılmasında bilimsel ve etik ilkelere uyulduğu ve kullanılan tüm kaynaklara usulüne uygun şekilde atıfta bulunulduğu beyan edilmiştir.

A: Orcid ID: 0009-0007-3843-0291 B: Orcid ID: 0000-0003-0525-9882

Özet

Bu araştırmanın amacı, kamu kurumu çalışanlarının karar verme stilleri ile problem çözme becerileri arasındaki ilişkiyi incelemektir. Buradan hareketle, Gençlik ve Spor Bakanlığı çalışanlarının karar verme stilleri ve problem çözme beceri düzeylerinin bazı demografik değişkenler açısından incelenmesi hedeflenmiştir. Karar verme alternatifleri arasında en uygun olanını seçerken belirsizliği azaltma süreci olarak tanımlanabilir. Problem çözme becerileri ise bireyin karşılaştığı zorluklarla etkili şekilde başa çıkabilmesi için gerekli olan becerileri kapsamaktadır. Bu çalışma, ilişkisel tarama modeli çerçevesinde yürütülmüştür. Araştırma örneklemini, 2025 yılında Gençlik ve Spor Bakanlığı bünyesinde çalışan 439 personel oluşturmuştur. Veri toplama aracı olarak kişisel bilgi formu, Melbourne Karar Verme Ölçeği ve Problem Çözme Envanteri kullanılmıştır. Veriler SPSS 25 programı aracılığıyla analiz edilmiştir. Betimsel istatistiklerin yanı sıra korelasyon analizi uygulanmıştır. Elde edilen bulgular, Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin problem çözme ve karar verme becerileri cinsiyet, yaş ve medeni durum değişkenlerine göre anlamlı bir farklılık göstermemiştir ($p>0,05$). Bu durum, katılımcıların demografik özelliklerinden bağımsız olarak benzer düzeyde problem çözme ve karar verme eğilimlerine sahip olduklarını söyleyebiliriz.

Anahtar Kelimeler: Karar Verme Stilleri, Problem Çözme, Spor

Investigation of The Relationship Between Decision-Making Styles And Problem-Solving Skills Of Employees In Public Institutions

Abstract

The purpose of this study is to examine the relationship between decision-making styles and problem solving skills of public institution employees. From this point of view, it is aimed to examine the decision-making styles and problem solving skill levels of the employees of the Ministry of Youth and Sports in terms of some demographic variables. Decision making can be defined as the process of reducing uncertainty while choosing the most appropriate one among alternatives. Problem solving skills, on the other hand, include the skills necessary for the individual to cope effectively with the difficulties encountered. This study was conducted within the framework of the relational survey model. The research sample consisted of 439 personnel working within the Ministry of Youth and Sports in 2025. Personal information form, Melbourne Decision Making Scale and Problem Solving Inventory were used as data collection tools. The data were analyzed through SPSS 25 program. In addition to descriptive statistics, correlation analysis was applied. In addition to descriptive statistics, a correlation analysis was conducted. The findings revealed that the problem-solving and decision-making skills of the personnel of the Ministry of Youth and Sports did not show a statistically significant difference according to gender, age, or marital status ($p>0.05$). This indicates that participants demonstrate similar levels of problem-solving and decision-making tendencies regardless of their demographic characteristics.

Keywords: Decision Making Styles, Problem Solving, Sports

GİRİŞ

Karar kelimesi, dilimizde muhakeme etme sonucunda sebat etme, devamlılık gösterme gibi anlamlar içerir. Kararsız kelimesi ise sabırsızlık, huzursuz, sebat etmeme gibi anlamlar içerir. Karar verme eylemi huzursuzluğu, istikrarsızlığı kararsızlığı sonlandıran bir faaliyettir. Karar kavramı belirsizlikten kurtulmak için harekete geçmeyi ifade eder (Tosun, 1992).

Karar verme, bireyin hangi yönde eylemde bulunacağını belirlemesi ile ilgilidir ve genellikle birden fazla alternatif arasından en uygun seçeneğin tercih edilmesini içerir. Problem çözme ise bir soruna çözüm, cevap veya sonuç bulmayı amaçlar (Adair, vd., 2000). Zihnin iki temel özelliği, bellekte saklayabileceği bilgi miktarı ve bu bilgiyi nasıl kullanabildiğidir. Dolayısıyla yalnızca bir konu hakkında bilgi sahibi olmak yeterli değildir; birey, yeni ve farklı durumlarla karşılaştığında bu bilgiyi etkin şekilde kullanabilmelidir. Her karşılaşılan durum, karar verme ve problem çözme süreçlerini içerir; bu nedenle bu iki kavram birbirinden bağımsız olarak düşünülemez (Adair, vd., 2000).

Karar verme, günlük yaşamın her alanında karşılaşılan ve yaşantımızla iç içe geçmiş bir süreçtir. Çoğu zaman fark etmeden karar veririz; ancak bazı kararlar rutin ve basit olmayıp belirsizlik ve karmaşıklık içerebilir. Karmaşık ve risk içeren durumlarda birey, çeşitli yöntemler kullanarak seçenekler arasından en uygun olanını belirlemeye çalışır. Karar verme sürecindeki karmaşıklık ve belirsizlik arttıkça, karar veren kişi üzerindeki baskı da artar. Kararın önem derecesi, bireyin yaşamını ne ölçüde etkilediğiyle doğru orantılıdır; alınan kararı telafi etme imkânı yoksa kararın önemi daha da artar (İlmez, 2010).

Karar verme, yalnızca alternatiflerin tanımlanmasını değil, aynı zamanda bireyin amaçları, beklentileri, değerleri ve deneyimleri doğrultusunda en uygun seçeneği belirlemeyi de içerir. Bu süreç, alternatifler arasında seçim yaparken belirsizliği en aza indirme çabası olarak tanımlanabilir (Tekin vd., 2009). Karar durumu, bireyi bir ihtiyacını karşılayacak alternatiflere yönlendirir ya da belirsizlik durumunda yaşanan sıkıntıyı gidermeye çalıştırır (Kuzgun, 2000). Araştırmalar, bireylerin etkili karar verme becerilerinin yaşam doyumunu artırabileceğini ve bu becerilerin öğrenilebileceğini göstermektedir. Ayrıca bireysel özellikler, karar verme stillerini etkileyen önemli faktörler arasında yer alır. Literatürde mantıklı ve akılcı karar verme stiline daha etkili olduğu belirtilmektedir (Bacanlı, 2000).

Problem, bireyin daha önce karşılaşmadığı ve çözümü belli olmayan, çözüme çabası gerektiren bir durum olarak tanımlanmaktadır (Türnüklü ve Yeşildere, 2005). Problem çözüme ise geçmiş deneyim ve bilgi birikimi kullanılarak, mevcut kuralların uygulanmasının ötesinde yeni çözüm yolları geliştirme süreci olarak ifade edilir (Korkut, 2002). Bireyler, gündelik yaşamda karşılaştıkları problemler karşısında geliştirdikleri çözüm yöntemleri ile yaşamlarında dengeyi sağlar ve farklı durumlara uyum göstermeyi kolaylaştırır (Burger, 2006).

Bir problemin çözülmesi için öncelikle problemin fark edilmesi gerekmektedir. Görünürde bir problem olmasa dahi, bireyin içinde bulunduğu karar verme durumu sıkıntı ve gerginlik yaratıyorsa, bu durum birey için çözülmesi gereken bir problem olarak değerlendirilir (Kuzgun, 2006). Günlük yaşamda problem çözüme faaliyetleri görünür olmayabilir; çünkü bireyler hayatta kalma ve uyarılma ihtiyaçları doğrultusunda karşılaştıkları sorunları çoğu zaman hızlı ve etkili bir şekilde çözmektedir (Solso, vd., 2007). Bu süreçte birey, farklı tepkiler geliştirebilir ve en uygun olanı seçerek uygulayabilir.

Problem çözüme, yaşam için gerekli bir beceridir. Bu süreç, hedefe ulaşmak için karşılaşılan zorluklarla başa çıkmayı, koşullara uyum sağlamayı ve engelleri azaltarak dengeyi bulmayı içerir. Dolayısıyla problem çözüme, öğrenilmesi ve geliştirilmesi gereken önemli bir bilgi ve beceri olarak değerlendirilmektedir (Sungur, 1992).

Bu araştırmanın amacı, Gençlik ve Spor Bakanlığı merkez ve taşra teşkilatında görev yapan personelin karar verme stilleri ile problem çözüme becerileri arasındaki ilişkiyi belirlemektir. Bu doğrultuda, çalışanların karar verme stillerinin ve problem çözüme becerilerinin yaş, cinsiyet ve medeni durum ilişkisi incelenmiştir. kurumlarında görev yapan personelin etkili karar verme ve problem çözüme becerilerine sahip olması, kurumsal etkinliğin ve hizmet kalitesinin artırılması açısından büyük önem taşımaktadır. Gençlik ve Spor Bakanlığı çalışanlarının bu becerilerinin belirlenmesi, hem bireysel gelişim süreçlerine hem de kurumsal verimliliğe katkı sağlayacaktır. Ayrıca, bu araştırma karar verme ve problem çözüme alanlarında literatüre kamu çalışanları perspektifinden özgün bir katkı sunmaktadır.

METOD

Araştırma grubunu 2025 yılında Gençlik ve Spor Bakanlığı merkez ve taşra teşkilatında çalışan bireyler oluşturmuştur. Gençlik ve Spor Bakanlığı bünyesinde memur, sözleşmeli ve işçi statüsünde çalışan olarak istihdam edilen 439 personel katılım sağlamıştır. Araştırma grubunu 149 kadın ve 290 erkek olmak üzere toplam 439 personel oluşturmaktadır. Araştırmaya katılımda gönüllülük esas alınmıştır. Araştırmada veri toplama aracı olarak üç bölümden oluşan anket formu kullanılmıştır. Bu formda bölümlere geçilmeden önce personele çalışma tanıtılmış onlardan alınacak görüşlerin bilimsel amaçla kullanılacağı ve gizli tutularak araştırmacı dışında herhangi bir yerde kullanılmayacağı ifade edilmiştir. Formun devamında ise ilk bölümde kişisel bilgi formu yer almış, sonraki bölümlerde Melbourne Karar Verme Ölçeği ve Problem Çözüme Envanteri ölçeklerine yer verilmiştir. Araştırmada elde edilen veriler, betimsel ve ilişkisel istatistiksel yöntemler kullanılarak analiz edilmiştir. Katılımcılara ait demografik özelliklerin (cinsiyet, yaş, medeni durum) dağılımını belirlemek amacıyla betimsel istatistiklerden yararlanılmış; frekans (f) ve yüzde (%) değerleri hesaplanmıştır. Katılımcıların problem çözüme ve karar verme alt boyutlarının cinsiyet ve medeni durum değişkenlerine göre farklılaşp farklılaşmadığını incelemek için bağımsız örneklem t-testi uygulanmıştır. Bu analiz, iki grup arasındaki ortalamalar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark olup olmadığını test etmek amacıyla kullanılmıştır. Katılımcıların problem çözüme ve karar verme alt boyutlarının yaş değişkenine göre farklılaşp farklılaşmadığını belirlemek için ise tek yönlü varyans analizi (One-Way ANOVA) uygulanmıştır. Bu analiz, birden fazla yaş grubunun ortalamaları arasında anlamlı fark olup olmadığını ortaya koymak için tercih edilmiştir. Yapılan tüm analizlerde anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edilmiştir.

BULGULAR

Bu bölümde araştırmada elde edilen verilerin istatistiksel sonuçları ele alınmıştır. Demografik Bilgiler Katılımcıların cinsiyet, yaş, medeni durum faktörlerine ilişkin kişisel özelliklerine ait bilgiler tablolarda verilmiştir.

Tablo 1.1. Katılımcıların Demografik Özellikleri (Cinsiyet Yaş, Medeni Durum)

Grup		Frekans(n)	Yüzde (%)
Cinsiyet	Erkek	290	66,1
	Kadın	149	33,9
Yaş	20-30	70	15,9
	31-40	216	49,2
	41-50	120	27,3
Medeni Durum	51-65	33	7,5
	Bekar	129	29,4
	Evli	310	70,6

Tablo 1.1 incelendiğinde araştırmaya katılım sağlayan Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin 290'ını (%66,1) erkek, 149'u (%33,9) ise kadınlardan oluştuğu görülmektedir. Katılımcı Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin yaş durumlarına bakıldığında 216'sının (%49,2) 31-40 yaş aralığında, 120'sinin (%27,3) 41-50 yaş, 70'inin (%15,9) 20-30 yaş ve 33'ünün ise (%7,5) 51-65 yaş arasındaki bireyler oluşturmaktadır. Ayrıca katılımcı Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin medeni durumlarına bakıldığında ise 310'unun (%70,6) evli olduğu ve 129'unun ise (%29,4) bekâr olduğu gözlenmiştir.

Tablo 1.2. Problem Çözmenin Cinsiyet Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

	Grubu	N	Ort	Ss	t	P
Aceleci	Erkek	290	3,518	0,67383	-1,603	0,109
	Kadın	149	3,6271	0,67637		
Düşünen	Erkek	290	4,5386	0,66173	1,653	0,100
	Kadın	149	4,4094	0,82833		
Kaçıngan	Erkek	290	4,8879	1,02285	0,036	0,972
	Kadın	149	4,8842	1,04077		
Değerlendirici	Erkek	290	4,846	1,03497	-0,555	0,579
	Kadın	149	4,9083	1,15135		
Kendine Güven	Erkek	290	4,8645	0,85517	1,419	0,157
	Kadın	149	4,7392	0,88652		
Planlı	Erkek	290	4,6621	0,92637	1,011	0,313
	Kadın	149	4,5688	0,90925		

Araştırmaya katılan personelin problem alt boyutları puanları ortalamalarının cinsiyet durum değişkenine göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan t-testi analizi sonucunda grup ortalamaları arasında anlamlı fark bulunmamıştır ($p>0,05$).

Tablo 1.3. Problem Çözmenin Yaş Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

	Grubu	N	Ort	Ss	F	P
	20-30	70	3,6571	0,66391		
	31-40	216	3,554	0,67501		
Acelecı	41-50	120	3,5102	0,66659	0,76	0,517
	51-65	33	3,5084	0,74589		
	Total	439	3,555	0,6759		
	20-30	70	4,4086	0,78274		
	31-40	216	4,5167	0,65932		
Düşünen	41-50	120	4,5183	0,73997	0,482	0,695
	51-65	33	4,4485	0,93679		
	Total	439	4,4948	0,72423		
	20-30	70	4,9857	0,9908		
	31-40	216	4,956	0,9885		
Kaçıngan	41-50	120	4,7292	1,12813	1,577	0,194
	51-65	33	4,7955	0,9426		
	Total	439	4,8867	1,02778		
	20-30	70	4,6619	1,20852		
	31-40	216	4,9352	1,01509		
Değerlendirici	41-50	120	4,9111	1,01504	1,487	0,218
	51-65	33	4,697	1,32383		
	Total	439	4,8671	1,07497		
	20-30	70	4,7429	0,86525		
	31-40	216	4,8545	0,82739		
Kendine Güven	41-50	120	4,8774	0,86873	1,349	0,258
	51-65	33	4,5758	1,08296		
	Total	439	4,822	0,86696		
	20-30	70	4,4357	0,99335		
	31-40	216	4,6863	0,86418		
Planlı	41-50	120	4,6646	0,92667	1,447	0,229
	51-65	33	4,553	1,07121		
	Total	439	4,6304	0,92062		

Araştırmaya katılan personelin problem çözme alt boyutları puanları ortalamalarının yaş değişkenine göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan tek yönlü varyans analizi (Anova) sonucunda grup ortalamaları arasındaki fark istatistiksel açıdan anlamlı bulunmamıştır ($p>0,05$).

Tablo 1.4. Problem Çözmenin Medeni Durum Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

Grubu	N	Ort	Ss	t	P
Bekar	129	3,6055	0,68366		
Aceleci				1,002	0,317
Evli	310	3,5341	0,67264		
Bekar	129	4,4977	0,70228		
Düşünen				0,055	0,956
Evli	310	4,4935	0,73429		
Bekar	129	4,9283	1,02231		
Kaçıngan				0,549	0,584
Evli	310	4,8694	1,0312		
Bekar	129	4,8501	1,00861		
Değerlendirici				-0,221	0,825
Evli	310	4,8742	1,10291		
Bekar	129	4,7752	0,89745		
Kendine Güven				-0,715	0,476
Evli	310	4,8415	0,85468		
Bekar	129	4,6143	0,84607		
Planlı				-0,247	0,805
Evli	310	4,6371	0,95115		
P<0.05					

Araştırmaya katılan personelin problem çözme alt boyutları puanları ortalamalarının medeni durum değişkenine göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan t-testi analizi sonucunda grup ortalamaları arasında anlamlı fark bulunmamıştır ($p>0,05$).

Tablo 1.5. Karar Vermenin Cinsiyet Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

	Grubu	N	Ort	Ss	t	p
Öz Saygı	Erkek	290	2,6368	0,33773	0,107	0,915
	Kadın	149	2,6331	0,34221		
Dikkatli Karar Verme	Erkek	290	2,6592	0,38975	0,305	0,761
	Kadın	149	2,6477	0,3689		
Kaçıngan Karar Verme	Erkek	290	1,631	0,44505	0,474	0,636
	Kadın	149	1,6107	0,41355		
Erteleyici Karar Verme	Erkek	290	1,6421	0,48195	0,699	0,485
	Kadın	149	1,6107	0,42476		
Panik Karar Verme	Erkek	290	1,6124	0,45548	-0,741	0,459
	Kadın	149	1,6443	0,41122		

Araştırmaya katılan personelin karar verme alt faktörü ortalamalarının cinsiyet durum değişkenine göre anlamlı farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan analiz sonucunda grup ortalamaları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır ($p>0,05$).

Tablo 1.6. Karar Vermenin Yaş Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

	Grubu	N	Ort	Ss	F	p
Öz Saygı	20-30	70	2,5905	0,35744		
	31-40	216	2,6381	0,34526		
	41-50	120	2,6458	0,33582	0,615	0,606
	51-65	33	2,6768	0,26332		
	Total	439	2,6355	0,33887		
Dikkatli Karar Verme	20-30	70	2,5976	0,38016		
	31-40	216	2,6674	0,37647		
	41-50	120	2,6583	0,39949	0,679	0,565
	51-65	33	2,6869	0,36742		
	Total	439	2,6553	0,38242		
Kaçıngan Karar Verme	20-30	70	1,6452	0,50195		
	31-40	216	1,6219	0,41084		
	41-50	120	1,6319	0,45266	0,268	0,848
	51-65	33	1,5657	0,3702		
	Total	439	1,6241	0,43425		
Erteleyici Karar Verme	20-30	70	1,6457	0,49947		
	31-40	216	1,6435	0,47226		
	41-50	120	1,6317	0,44154	0,693	0,557
	51-65	33	1,5212	0,39981		
	Total	439	1,6314	0,46308		
Panik Karar Verme	20-30	70	1,7029	0,45777		
	31-40	216	1,6194	0,44637		
	41-50	120	1,61	0,43529	1,327	0,265
	51-65	33	1,5273	0,37356		
	Total	439	1,6232	0,44074		

Araştırmaya katılan personelin karar verme faktörü ortalamalarının yaş değişkenine göre anlamlı farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan Anova analizi sonucunda grup ortalamaları arasındaki farkın istatistiksel olarak anlamlı olmadığı sonucuna ulaşılmıştır ($p>0,05$).

Tablo 1.7. Karar Vermenin Medeni Durum Değişkenine Göre Farklılaşma Durumu

	Grubu	N	Ort	Ss	T	p
Öz Saygı	Bekar	129	2,5995	0,38557	-1,44	0,151
	Evli	310	2,6505	0,31689		
Dikkatli Karar Verme	Bekar	129	2,6421	0,39148	-0,459	0,647
	Evli	310	2,6608	0,37909		
Kaçıngan Karar Verme	Bekar	129	1,6667	0,50303	1,209	0,228
	Evli	310	1,6065	0,40176		
Erteleyici Karar Verme	Bekar	129	1,6589	0,52464	0,743	0,458
	Evli	310	1,62	0,43532		
Panik Karar Verme	Bekar	129	1,6667	0,47653	1,271	0,205
	Evli	310	1,6052	0,42446		

Araştırmaya katılan Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin karar verme alt faktörü ortalamalarının medeni durum değişkenine göre anlamlı farklılık olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılan t-testi analizi sonucunda grup ortalamaları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı olmadığı sonucuna ulaşılmıştır ($p>0,05$).

SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Araştırmanın bu bölümünde Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin karar verme ve problem çözme alt boyutlarının demografik değişkenlere göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını saptamak amacıyla yapılan analizler sonucunda elde edilen bulgular tartışılmıştır. Bu çalışmada çalışmalardaki bulguların sonuçları benzer veya farklı araştırmalarla birlikte tartışılmıştır.

Kamu kurumu çalışanlarının problem çözme düzeylerinin cinsiyet değişkenine göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını saptamak için yapılan analizler ile problem çözme becerisi ve cinsiyet değişkeni arasında anlamlı bir ilişkiye rastlanmamıştır. Gedik (2024) ve Çağlayan (2007) araştırmalarında problem çözme ve cinsiyet arasında anlamlı bir ilişki olmadığı sonucuna ulaşmıştır. Tuzcuoğlu ve Mirzeoğlu (2018) ile Temel ve Ayan (2015) çalışmalarında cinsiyete göre problem çözme becerilerinin farklılık göstermediğini bulgusuna ulaşmıştır. Bu bulgular araştırma sonucuyla örtüşmektedir. Aygüneş (2024) ise beden eğitimi sorun çözmenin cinsiyet değişkenine göre farklılaştığını saptamıştır.

Kamu kurumu çalışanlarının sorun çözme becerilerinin yaş değişkenine göre farklılık olup olmadığını saptamak için yapılan analizler ile problem çözme becerileri ve yaş değişkeni arasında ilişkiye rastlanmamıştır. Keskin (2022), Erenler (2007), Germi (2006) araştırmalarında yaş ile sorun çözme arasında anlamlı ilişki bulunamamıştır. Elde ettikleri bulgular araştırmamızla benzerlik göstermektedir. Koçkaya (2021) Gençlik Spor İl Müdürlüğü'nde çalışan antrenörlerle yaptığı çalışmada problem çözme alt boyutlarından sadece planlı yaklaşım boyutunda farklılık tespit etmiştir. 27-32 yaş arasındaki antrenörlerin planlı yaklaşım ortalamalarının diğer gruplardan düşük olduğu sonucuna ulaşmıştır. Yapılan bir çalışmada antrenörlerin sorun çözme becerisi alt boyutlarından düşünen, kaçınan, değerlendirici ve planlı yaklaşım alt boyutlarında farklılıklar saptanmıştır. Araştırma sonucunda 31-45 yaş grubu antrenörlerin problem çözme becerilerinde diğer yaş gruplarından daha yüksek beceriye sahip oldukları sonucuna ulaşmıştır (Aksoy, 2003). Yapılan bu çalışmaların sonucu araştırmayla benzerlik göstermemektedir. Bu durum çalışma grubunun farklı olmasından kaynaklanmış olabilir.

Kamu kurumu çalışanlarının problem çözme düzeylerinin medeni durum değişkenine göre anlamlı bir farklılık olup olmadığını saptamak için yapılan analizlerde problem çözme becerisi ve medeni durum arasında ilişki bulunamamıştır. Araştırma farklı medeni duruma sahip bireylerin benzer problem çözme becerisine sahip olduğunu göstermektedir. Koçkaya (2021) ve Bekdaş (2021) sorun çözme becerisinin medeni duruma göre farklılaşmadığını sonucuna ulaşmıştır. Araştırmamızla paralellik göstermektedir. Aygüneş (2024), araştırmasında evli bireylerin kendine güvenlerinin daha yüksek olduğu sonucuna ulaşmıştır. Temel ve Ayan (2015), araştırmalarında problem çözme alt boyutlarından aceleci yaklaşımın evli bireylerde daha yüksek olduğu bulgusuna ulaşmışlardır. Gedik (2024) yaptığı çalışmada problem çözme becerisi alt boyutlarından kaçınan yaklaşımda evlilerin yüksek puan aldığını, değerlendirici ve planlı yaklaşım alt boyutlarında evlilerin bekarlara göre puan ortalamalarının düşük olduğunu tespit etmiştir.

Kamu kurumu çalışanlarının karar verme stillerinin cinsiyet değişkenine göre farklılaşp farklılaşmadığını araştırmak için yapılan analizlerde karar verme ve cinsiyet değişkeni arasında ilişkiye rastlanmamıştır. Avşaroğlu & Üre (2007) ve Vural (2013) araştırmalarında cinsiyet ve karar verme arasında bir ilişki bulunamamıştır. Erkeklerin kadınlara göre kaçınan, erteleyici ve panik karar verme düzeylerinin yüksek olduğunu saptamıştır. Tatlıoğlu (2010), kadınların erkeklere göre daha kaçınan ve panik karar verdikleri bulgusuna ulaşmıştır. Araştırmalar sonuçlarında ortaya çıkan farklılığın araştırmaların farklı gruplarla yapılmasından kaynaklandığı düşünülmektedir.

Kamu kurumu çalışanlarının karar verme stillerinin yaş değişkenine göre farklılaşp farklılaşmadığını analiz edildiğinde karar verme ve yaş arasında ilişki bulunamamıştır. Literatür incelendiğinde bulgusunu destekleyen çalışmaların olduğu görülmüştür. Alver (2003) araştırmasında yaş ve karar verme arasında herhangi bir ilişkinin olmadığını tespit etmiştir. Dursun (2024), yönetici adaylarının yaşları ile karar verme istatistiksel ilişki olmadığını saptamıştır. Öte yandan Şen ve arkadaşları (2019) 36 yaş ve üstü yöneticilerin, genç yöneticilere göre nispeten daha bağımsız karar verme davranışı sergiledikleri sonucuna ulaşmıştır. Bu durum 25-35 yaş arası yöneticilerin karar vermesinde diğer kişilerin desteğinin ve yönlendirmesinin etkili olduğunu düşünebilir. Küçükkendirci ve arkadaşları (2016)'nın araştırmalarında tespit ettikleri genç yöneticilerin daha bağımlı karar verdikleri bulgusuyla uyusmaktadır.

Kamu kurumu çalışanlarının karar verme stillerinin medeni duruma göre farklılaşıp farklılaşmadığını saptamak için yapılan analizlerde karar verme ve medeni durum değişkeni arasında ilişki bulunamamıştır. Ghareeb ve Kaya (2022), Saraç (2013) araştırmalarında medeni durum ve karar verme stilleri arasında ilişki olmadığı bulgusunu elde etmişlerdir. Şen ve arkadaşları (2019) araştırmalarında idarecilerin karar verme ve medeni durumları arasında ilişki olmadığını saptamışlardır. Bu araştırmanın bulguları yapılan araştırma bulgularıyla örtüşmektedir. Acar ve arkadaşları (2023) yaptıkları araştırmada medeni durum değişkenine göre karar vermede öz saygıda bir farklılık olmadığını tespit etmiş, karar verme stillerinin diğer alt boyutlarında anlamlı farklılık tespit etmiştir. Evli olan bireylerin bekarlara göre daha dikkatli karar verdikleri; bekarların ise karar verirken kaçınan, erteleyici ve panik karar vermeye eğilimli oldukları sonucuna ulaşılmıştır.

Araştırma sonucunda, Gençlik ve Spor Bakanlığı personelinin problem çözme becerileri ve karar verme stillerinin cinsiyet, yaş ve medeni durum değişkenlerine göre anlamlı bir farklılık göstermediği belirlenmiştir. Bu bulgu, problem çözme ve karar verme süreçlerinin demografik özelliklerden bağımsız olarak benzer biçimde işlediğini göstermektedir.

Sonuç olarak, kamu kurumlarında görev yapan bireylerin karar verme ve problem çözme becerilerinin geliştirilmesine yönelik hizmet içi eğitimlerin desteklenmesi, bu becerilerin kurumsal performans ve çalışan verimliliği açısından önemli katkılar sağlayabileceğini söyleyebiliriz.

KAYNAKLAR

1. Acar, E., Dalbudak, İ., Yığıt, S., & Dilekçi, U. (2023). Futbol hakemlerinde empatik eğilim düzeyleri ile karar verme stilleri arasındaki ilişkilerin incelenmesi. *Kafkas Üniversitesi Spor Bilimleri Dergisi*, 3(2), 28-41. <https://dergipark.org.tr/tr/pub/kafkassbd/issue/78880/1315848>
2. Adair, J., Kalaycı, N., & Korkmaz, G. (2000). *Karar verme ve problem çözme*. Pegem Akademi.
3. Aksoy, B. (2003). Problem çözme yönteminin çevre eğitiminde uygulanması. *Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14(14), 83-98.
4. Alver, B. (2003). *Çeşitli kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanların empatik becerileri, karar stratejileri ve psikolojik belirtileri arasındaki ilişkiler*. [Doktora tezi, Atatürk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü].
5. Avşaroglu, S., & Üre, Ö. (2007). Üniversite öğrencilerinin karar vermede özsaygı, karar verme ve stresle başa çıkma stillerinin benlik saygısı ve bazı değişkenler açısından incelenmesi. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 18, 85-100.
6. Aygüneş, A. (2024). *Beden eğitimi öğretmenlerinin öğretmen yeterliği ve problem çözme becerileri arasındaki ilişkinin incelenmesi*. [Yüksek lisans tezi, Sakarya Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü].
7. Bacanlı, F. (2000). Kararsızlık ölçeğinin geliştirilmesi. *Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, 2(14), 7-16.
8. Bekdaş, M. (2021). *Turizm işletmelerindeki bilge liderlik, yaratıcı öz yeterlilik ve yaratıcı problem çözme becerileri arasındaki ilişki: Edirne ili örneği*. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Trakya Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü].
9. Burger, J. (2006). *Kişilik* (İnan, D., & Saroğlu, E., Ed.). Kaknüs Yayınları.
10. Çağlayan, H. S. (2007). *Beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin öğrenme biçimleri ile problem çözme becerileri arasındaki ilişkinin incelenmesi*. [Doktora tezi, Gazi Üniversitesi].
11. Erenler, G. A. (2007). *Acil servis hemşirelerinin problem çözme becerilerini algılayışları ile kaygı düzeyleri arasındaki ilişki*. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Marmara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü].
12. Gedik, İ. (2024). *Antrenörlerin iletişim becerileri ile problem çözme becerileri arasındaki ilişkinin incelenmesi*. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Ordu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü].
13. Germi, H. (2006). *Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğünde görev yapan spor yöneticilerinin problem çözme becerilerinin değerlendirilmesi*. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü].
14. Ghareeb, M., & Kaya, M. (2022). Futbolcuların karar verme stillerinin bazı demografik değişkenlere göre incelenmesi. *Akdeniz Spor Bilimleri Dergisi*, 5(1), 119-131.
15. İlmez, M. (2010). *Bir kamu kurumundaki görevli yöneticilerin ve çalışanların liderlik stilleri ile karar verme stilleri arasındaki ilişkinin belirlenmesi*. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Ufuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü].
16. Koçkaya, E. (2021). *Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'nde çalışan antrenörlerin bireysel yenilikçi özelliklerinin ve problem çözme becerilerinin incelenmesi*. [Yüksek lisans tezi, Trabzon Üniversitesi]
17. Kuzgun, Y. (2000). *Meslek danışmanlığında kuramlar ve uygulamalar*. Nobel Yayın Dağıtım.
18. Kuzgun, Y. (2006). *Meslek gelişimi ve danışmanlığı*. Nobel Akademik Yayıncılık.
19. Küçükkendirci, H., Şakır, A., Arıkan, A., & Güler, Y. R. (2016). Kamu sağlık kurumları taşra yöneticilerinin karar verme stillerinin belirlenmesi. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksek Okulu Dergisi*, 19(2), 201-219.
20. Solso, R. L., Maclin, M. K., & Maclin, O. H. (2007). *Bilişsel psikoloji* (Çev. Ayşe Ayçiçeği-Dinn). Kitabevi Yayınları.

21. Sungur, N. (1992). *Yaratıcı Düşünce*. Özgür Yayın Dağıtım.
22. Şen, N., Narıcı, H. Ö., & Kalmuk, G. (2019). İl düzeyinde görev yapan kamu sağlık yöneticilerinin karar verme stilleri ve ilişkili faktörlerin araştırılması. *Hacettepe Sağlık İdaresi Dergisi*, 22(1), 73-96.
23. Taflıloğlu, K. (2010). *Farklı öz-anlayış düzeylerine sahip üniversite öğrencilerinin karar vermede özsaygı, karar verme stilleri ve kişilik özelliklerinin değerlendirilmesi*. [Doktora tezi, Selçuk Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü]. <https://acikerisim.bingol.edu.tr/handle/20.500.12898/239>
24. Temel, V., & Ayan, V. (2015). Beden eğitimi öğretmenlerinin problem çözme becerileri. *KMÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 17(29), 70-76.
25. Tekin, M., Özmutlu, İ., & Erhan, S. E. (2009). Özel yetenek sınavlarına katılan öğrencilerin karar verme ve düşünme stillerinin incelenmesi. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu].
26. Tosun, K. (1992). *İşletme Yönetiminin Genel Esasları*. Savaş Yayınları.
27. Türnüklü, E. B., & Yeşildere, S. (2005). Problem, problem çözme ve eleştirel düşünme. *Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 25(3), 107-123.
28. Vural, M. (2013). *Spor genel müdürlüğü merkez ve taşra teşkilatında görev yapan spor yöneticilerinin düşünme ve karar verme stillerinin incelenmesi*. [Yüksek lisans tezi, Selçuk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü].